

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 126/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Milošom Kaščákom, Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 9 To 36/2016 z 1. augusta 2018 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 36/2020 z 10. júna 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 12. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 To 36/2016 z 1. augusta 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Tdo 36/2020 z 10. júna 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 40/2013 z 28. júna 2016 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 a ods. 5 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), a to na skutkovom základe, že „ako zodpovedný zástupca a konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], uzatvoril dňa 02.10.2007 v [REDAKOVANÉ] ulica... v pobočke [REDAKOVANÉ] ako dlžník zmluvu o úvere č... s veriteľom [REDAKOVANÉ], ktorej predmetom bolo poskytnutie kontokorentného úveru vo výške 9 500 000,- Sk (315 342,23 Eur) v prospech dlžníka, pričom za účelom uzatvorenia zmluvy ako aj získania a zabezpečenia úveru veriteľovi doložil nepravdivé

a pozmenené doklady z účtovnej evidencie spoločnosti [REDAKOVANÉ], daňové priznania, výkazy ziskov a strát, ako aj neoprávnene pozmenenú zmluvu č... o zriadení záložného práva na nehnuteľnosť [REDAKOVANÉ] v bezpodielovom vlastníctve tretej osoby manželov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], kde na základe týchto nepravdivých dokladov bol spoločnosti [REDAKOVANÉ] veriteľom poskytnutý úver v uvedenej výške, ktorý však nebol splácaný, čím takto bola spoločnosti [REDAKOVANÉ] spôsobená škoda (vrátane úrokov a poplatkov z omeškania) v celkovej výške 410 457,10 Eur“.

Za to okresný súd sťažovateľa odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, pričom ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol.

Sťažovateľ proti rozhodnutiu krajského súdu podal dovolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta, že celé trestné konanie možno v súhrne hodnotiť ako nespravodlivé, pričom mu bol odopretý účinný prostriedok nápravy. V ústavnej sťažnosti pritom v podstatnom opakuje argumentáciu uvedenú v predmetnom dovolaní, ktorým namieta:

- zásadné porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (z dôvodu, že okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na vypočutie svedkyne [REDAKOVANÉ], ako aj z dôvodu, že z odôvodnenia predmetného rozsudku okresného súdu nie je zrejmé, akými úvahami sa okresný súd riadil pri ustálení konkrétnej výšky škody),

- nesprávne právne posúdenie skutku a nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (z dôvodu, že okresný súd do sumy škody zahrnul aj úroky a poplatky z omeškania, ako aj z dôvodu, že okresný súd sa v odôvodnení predmetného rozsudku samostatne nezaoberal tým, či dĺžka trestného konania neodôvodňuje mimoriadne zníženie trestu sťažovateľovi, ale len konštatoval, že nezistil dôvody na mimoriadne zníženie trestu), pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že k porušeniu označených práv malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť tým, že dovolací súd toto dovolanie odmietol.

Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ len všeobecne namieta, že krajský súd si osvojil závery okresného súdu, pochybenia okresného súdu nenapravil a rozsudok okresného súdu nezrušil.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.6.2020, sp. zn. 5 Tdo 36/2020 porušené boli. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.6.2020, sp. zn. 5 Tdo 36/2020 zrušuje.

Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 1.8.2018, sp. zn. 9 To 36/2016 porušené boli. Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 1.8.2020 (správne má byť 1. 8. 2018, pozn.), sp. zn. 9 To 36/2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Prepúšťa sťažovateľa ihneď na slobodu.

Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu. “

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho označených práv malo dôjsť tým, že celé predmetné trestné konanie možno v súhrne hodnotiť ako nespravodlivé, pričom mu bol odopretý účinný prostriedok nápravy, ako aj tým, že krajský súd napadnutým rozhodnutím zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu a následne najvyšší súd odmietol jeho dovolanie.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

9. Pozornosti ústavného súdu neušla ani skutočnosť, že právny zástupca sťažovateľa v texte ústavnej sťažnosti (doručenej ústavnému súdu 12. augusta 2020) opakovane poukazuje na znenie už neplatného a neúčinného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Ústavný súd v tejto súvislosti do pozornosti právneho zástupcu sťažovateľa dáva, že od 1. marca 2019 sa konanie pred ústavným súdom spravuje novou právnou

úpravou – zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

10. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v úvode poukazuje na skutočnosť, že na jednej strane sťažovateľ v záhlaví svojej ústavnej sťažnosti (s. 1 ústavnej sťažnosti) ako porušovateľa svojich označených základných práv a slobôd identifikoval len najvyšší súd, keď uviedol: „*Za účasti: Najvyšší súd Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, 814 90 Bratislava proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR zo dňa 10. 6. 2020, sp. zn. 5Tdo 36/2020*“ Taktiež aj sťažovateľova argumentácia obsiahnutá v odôvodnení ústavnej sťažnosti smeruje proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu, resp. proti predmetnému rozsudku okresného súdu (pozri ďalej), avšak na druhej strane v petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ o. i. navrhuje, aby ústavný vyslovil porušenie označených práv aj napadnutým uznesením krajského súdu a toto uznesenie zrušil.

11. Označenie subjektu, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde], zjavne nezodpovedá navrhovanému petitu ústavnej sťažnosti a nekorešponduje s ním.

12. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentuje uvedenie akýchkoľvek konkrétnych dôvodov, resp. náležité konkrétne odôvodnenie, v čom by malo podľa názoru sťažovateľa toto porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu spočívať. Sťažovateľ totiž v ústavnej sťažnosti vôbec nereaguje na konkrétnu podrobnú argumentáciu krajského súdu obsiahnutú v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, ale len úplne vo všeobecnosti a nekonkrétne bez ďalšieho namieta, že krajský súd si osvojil závery okresného súdu, pochybenia okresného súdu nenapravil a rozsudok okresného súdu nezrušil.

13. Ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený právnym zástupcom, tak v tejto časti nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia tejto časti ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

14. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol

podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

15. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 59/2019).

16. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07). Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

17. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

18. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci

preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

19. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

20. Najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie sťažovateľa, v ktorom sťažovateľ poukázal na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku.

21. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu. Za porušenie práva na obhajobu ale nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011). S poukazom na tieto východiská najvyšší súd odmietol námietku sťažovateľa, že k porušeniu jeho práva na obhajobu došlo tým, že súdy odmietli vypočuť svedkyňu [REDAKOVANÉ]. Z hľadiska rešpektovania práva na obhajobu je totiž relevantné len to, či sa takto uplatneným návrhom súdy zaoberali a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovel, alebo ho odmietli (R 116/2014). Ako z príslušných zápisníc o hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí z 26. júna 2016 a 1. augusta 2018 vyplýva, o návrhu sťažovateľa na výsluch uvedenej svedkyne okresný súd rozhodol odmietnutím a následne na verejnom zasadnutí konanom na krajskom súde sa procesné strany zhodne vyjadrili, že nepožadujú objasniť ďalšie skutočnosti a nemajú ani návrhy na doplnenie dokazovania (č. 1. 838, 1012). K námietke nedostatočného odôvodnenia najvyšší súd odkázal na svoju rozhodovaciu prax (uznesenia najvyššieho súdu č. k. 5 Tdo 11/2020 z 21. mája 2020, č. k. 5 Tdo 32/2019 z 13. júna 2019 a i.), podľa ktorej táto námietka s poukazom na § 371 ods. 7 Trestného poriadku nenapĺňa žiaden z dovolacích dôvodov.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, najvyšší súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že dovolací súd je vždy (okrem dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky) viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého stupňa, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, lebo nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa (R 18/2015). Vzhľadom na uvedené najvyšší súd konštatoval, že námietka sťažovateľa, v zmysle ktorej z vykonaného dokazovania nevyplývala taká suma škody, aká sa v napadnutých rozhodnutiach uvádza, táto nevyplýva ani z výpovede [REDAKOVANÉ] a konajúce súdy do škody nesprávne započítali aj úroky a poplatky z omeškania, sa týka hodnotenia skutkového stavu, do ktorého dovolací súd s prihliadnutím na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zasahovať nemôže.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd konštatoval, že kvalifikačný znak úverového podvodu podľa § 222 ods. 5 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 125 ods. 1 Trestného zákona je daný už tým, že obvinený podľa skutkovej vety požiadal o poskytnutie kontokorentného úveru v sume 9 500 000 Sk (315 342,23 eur), ktorý mu aj v uvedenej sume bol poskytnutý a nebol splácaný.

22. Najvyšší súd sa všetkými pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti zaoberal a dal na ne dostatočné odpovede. Časť sťažnostných dôvodov ústavnej sťažnosti sa obsahovo orientuje na nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu sťažovateľovej trestnej veci (suma škody) a jeho následné nesprávne právne posúdenie. Najvyšší súd však sťažovateľa v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia upozornil, že dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

23. Argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu bola všeobecná a skratkovitá, keď sa koncentrovala predovšetkým na sťažovateľom tvrdené nedostatky predmetného rozsudku okresného súdu. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa spochybňujúcu napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako nezistil, že by posudzované uznesenie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Možno tak uzavrieť, že odmietnutie dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

24. Sťažovateľom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dôvodnosť

ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom uvedených práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

25. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu:

26. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý garantuje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, sťažovateľ porušenie tohto práva namieta v súvislosti s tým, že konajúce súdy pri ukladaní trestu nezohľadnili doterajšiu dĺžku trestného konania vedeného proti sťažovateľovi (pričom však sťažovateľ v ústavnej sťažnosti dĺžku tohto trestného konania ani neuvádza a ani bližšie nepoukazuje na prípadnú existenciu zbytočných prieťahov v predmetnom trestnom konaní) a trest mu z tohto dôvodu mimoriadne neznižili.

27. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ petitom ústavnej sťažnosti porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy namietal „len“ vo vzťahu k napadnutým uzneseniam krajského súdu a najvyššieho súdu, no nenamietal ním však samotný postup konajúcich súdov. Zároveň sťažovateľ petitom ústavnej sťažnosti ani ústavný súd nežiada, aby ústavný súd nálezom konajúcim súdom prikázal konať v jeho trestnej veci bez zbytočných prieťahov (čo už ani objektívne nie je možné, keďže predmetné konania na krajskom súde, ako aj najvyššom súde boli v čase podania ústavnej sťažnosti sťažovateľa právoplatne skončené) a ani odôvodnenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa nesmeruje k dosiahnutiu takéhoto výroku rozhodnutia ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v rámci posúdenia veci samostatne nepristúpil k posúdeniu existencie možných zbytočných prieťahov v trestnej veci sťažovateľa a ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

Uvedená nedostatočnosť odôvodnenia časti ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu zároveň opodstatňuje odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti aj z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu:

28. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru, podľa ktorého každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností, sťažovateľ porušenie tohto práva odôvodňuje tým, že celé predmetné trestné konanie možno v súhrne hodnotiť ako nespravodlivé, pričom mu bol odopretý účinný prostriedok

nápravy. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom (III. ÚS 399/2015).

29. Ústavný súd konštatuje, že právo na účinný právny prostriedok nápravy (opravný prostriedok) sťažovateľovi odopreté nebolo, keďže po podaní odvolania sťažovateľom krajský súd predmetný rozsudok okresného súdu preskúmal a rovnako po podaní dovolania najvyšší súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu. Obsahom práva na účinný opravný prostriedok nie je automaticky nárok, aby výsledok konania zodpovedal predstave sťažovateľa.

30. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

32. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2021

Peter Molnár
predseda senátu